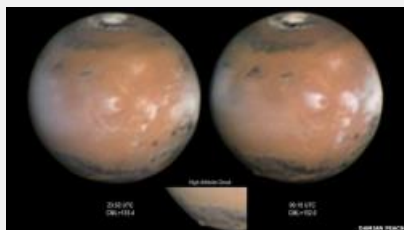

سایه معمایی مرموز بر فراز مریخ

معمای توده‌ای از ابر یا مه که در سال ۲۰۱۲ توسط ستاره‌شناسی آماتور در مریخ رصد شد، مدت‌ها است که دانشمندان را دچار سردرگمی کرده و آنها را از یافتن پاسخ عاجز ساخته است.

همشهری آنلاین: معمای توده‌ای از ابر یا مه که در سال ۲۰۱۲ توسط ستاره‌شناسی آماتور در مریخ رصد شد، مدت‌ها است که دانشمندان را دچار سردرگمی کرده و آنها را از یافتن پاسخ عاجز ساخته است.

براساس گزارش BBC، این توده مرموز از غبار و ابر در سال 2012 رصد شد و پیش از اینکه ناپدید شود، دوبار دیگر دیده شد. دانشمندان اکنون با بررسی تصاویر به ثبت رسیده از این پدیده می‌گویند توده ایجاد شده وسعتی برابر هزار کیلومتر داشته و بزرگترین توده‌ای است که تاکنون روی مریخ مشاهده شده است.

مریخ

در مقاله این تحقیق که در مجله نیچر منتشر شده است، محققان اعلام کرده‌اند این توده بزرگ می‌تواند ابری وسیع یا شفق قطبی به شدت درخشانی باشد.

با این‌همه دانشمندان هنوز نمی‌دانند این توده ابری چگونه توانسته در لایه‌های بالایی اتمسفر رقیق مریخ شکل بگیرد. آنتونیو گارسیا مانوز سیاره‌شناس آژانس فضایی اروپا می‌گوید این تصاویر بیش از آنکه پاسخی ارائه دهند، پرسش‌انگیزند.

ستاره‌شناسان آماتور در گوشه و کنار جهان تلسکوپ‌های خود را به سوی سیاره سرخ نشانه رفته‌اند. این توده ابر اولین بار در مارچ 2012 توسط ستاره‌شناسی به نام دامیان پیچ و در نیمکره جنوبی مریخ رصد شد.

این هاله درخشان و وسیع برای 10 روز بر فراز نیمکره جنوبی مریخ باقی‌ماند. سپس ناپدید شد و یک ماه بعد دوباره آشکار شد و حضورش برای 10 روز ادامه یافت. اما از آن زمان تاکنون دیگر مشاهده نشده است. اکنون گروهی بین‌المللی از دانشمندان این کشف را تایید کرده‌اند، اما هنوز برای یافتن توضیحی علمی برای وقوع این رویداد در تقلا هستند.

یکی از نظریه‌های ارائه شده بر این اساس است که توده یا هاله، تشکیل ابری از دی‌اکسید کربن و یا ذرات آب است. به گفته گارسیا مانوز، وجود ابرها در مریخ امری تایید شده است، اما ابری با چنین ابعاد، معمولاً تنها در ارتفاع 100 کیلومتری مشاهده شده است. اما این توده در ارتفاع 200 کیلومتری واقع شده است، و در این ارتفاع، نباید هیچ ابری وجود داشته باشد زیرا در این منطقه اتمسفر بسیار رقیق است از این رو وجود توده‌ای ابر برای 20 روز در این بخش از اتمسفر بسیار شگفت‌انگیز است.

توضیح دیگر، نسخه‌ای مریخی از شفق قطبی است. به گفته گارسیا مانوز، مریخ سابقه شفق‌های قطبی را داشته است، اما در این مورد خاص، شدت درخشانی بسیار بالاتر از تمامی شفق‌هایی است که تاکنون در این منطقه و یا حتی بر روی زمین مشاهده شده است. در واقع شدت این شفق، در صورتی که شفق باشد، هزار بار بیشتر از قدرتمندترین شفق‌های قطبی است که تاکنون مشاهده شده است.

به گفته دانشمندان در صورتی که یکی از این دو نظریه اثبات شوند، این به آن معنی است که درک دانشمندان از لایه‌های بالایی اتمسفر مریخ به کلی نادرست است و به تجدید نظر نیاز دارد.